

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4215/2022
01.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Станимир Ђурић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Виши суд у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради повраћаја ствари, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2313/17 од 07.12.2021. године, у седници одржаној 01.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2313/17 од 07.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2313/17 од 07.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 2957/16 од 03.10.2016. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му врати одузете ствари и то: мобилне телефоне марке Nokia 97, Samsung и LG 0168, (ближе одређених у овом ставу изреке), електричне вагице за прецизно мерење КЛ 128, растављеног комплета „наргила“, опојне дроге хероин разблажене декстрозом нето масе 120,22 гр, пиштоља марке „ЦЗ М-70“ кал. 7,65 мм, фаб.бр. .. са два метка у оквиру кал. 7,65, муниције ван оквира и то 19 метака кал. 7,65, једног метка кал. 7,35 мм и три патрона за ловачку пушку кал. 12 мм, као и 150 евра у апоенима од 100 и 50 евра, или да тужену обавезе на исплату динарске противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан извршења, са законском затезном каматом од дана одузимања предмета до дана повраћаја, по стопи Европске централне банке. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове поступка од 15.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 2313/17 од 07.12.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... и 18/20). Предмет тужбеног захтева је повраћај ствари одузетих применом одредби ЗКП-а. О правној природи и основаности тужбеног захтева, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Имајући ово у виду, као и да тужилац у ревизији не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног касационог суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку и на коме је заснована судска одлука, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради повраћаја ствари поднета је 17.03.2016. године. Вредност предмета спора је 20.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**